

vati svémocně a bezdůvodně podezření v tom směru, že jsou baleny věci proň zabavené, jak učinil podle zjištění soudu odvolacího, a vinití tak soukromou obžalobkyni z trestného činu, z maření exekuce. Zmatečná stížnost, která vylíčeným postupem dochází k názoru, že obviněný nevybočil z mezí oprávnění příslušejících mu podle § 86 tr. ř., nemohla býti z oněch úvah uznána za důvodnou; bylo ji proto zamítnouti.

Čís. 3596.

Byl-li trest prominut rozhodnutím presidenta republiky ze dne 19. října 1928 s účinky § 1 zák. o podmíněném odsouzení (čl. II výnosu o amnestii), jest míti za to, že amnestovaný nebyl pro tento čin odsouzen; tento čin nevylučuje proto podle § 2 zák. čís. 562/1919 podmíněné odsouzení.

(Rozh. ze dne 26. září 1929, Zm I 515/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmatečné stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Litoměřicích ze dne 9. dubna 1929 ve výroku, jímž byl obviněnému odepřen podmíněný odklad výkonu trestu, byl porušen zákon v ustanovení § 2 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., výrok ten se zrušuje a odvolacímu soudu se ukládá, by o podmíněném odkladu výkonu trestu znovu rozhodl.

Důvody:

Rozsudkem okresního soudu v Ústí n./L. ze dne 31. ledna 1929 byl obviněný odsouzen pro přestupek podle § 461 (§ 197, 201 c) tr. zák.), spáchaný tím, že před dvěma lety v Ústí n./L. věc nalezenou, zlaté dámské hodinky, ukryl a sobě přivlastnil. Trest vyměřen podle §§ 460, 266 tr. zák. vězením 12 hodin podmíněčně se zkušební lhůtou 1 roku. Ztráta práva volebního vyslovena nebyla. Z tohoto rozhodku se odvolal obžalovaný co do viny a veřejný obžalobce co do trestu a co do podmíněného odsouzení. Rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Litoměřicích ze dne 9. dubna 1929 bylo odvolání obviněného co do viny zamítnuto jako bezdůvodné, odvolání veřejného obžalobce vyhověno a trest zvýšen na 4 dny a vysloven nepodmínečným. Podmíněné odsouzení odepřel odvolací soud s odůvodněním, že nemohlo býti obžalovanému přiznáno, protože byl již trestán pro přestupek krádeže a dopustil se ve zkušební době nového trestného činu ze ziskuchtivosti, takže nelze očekávat, že obžalovaný bez výkonu trestu povede pořádný život.

Výrokem o nepodmíněném odsouzení byl porušen zákon. Obviněný byl odsouzen rozsudkem ze dne 15. května 1928 pro přestupek krádeže podle § 460 tr. zák. a pro přestupek proti bezpečnosti těla podle § 411 tr. zák. do vězení na 48 hodin podmíněčně se zkušební lhůtou 1 roku

(ztráta práva volebního nebyla vyslovena); činy trestné byly spáchány dne 18. ledna 1928. Tento trest byl rozhodnutím presidenta republiky ze dne 19. října 1928 amnestován. Na toto odsouzení vztahuje se výrok odvolacího soudu v důvodech rozsudku, že obviněný byl již trestán pro přestupek krádeže a že se dopustil ve zkušební době nového trestného činu ze ziskuchtivosti. Nesprávně a v rozporu se spisy vyslovil odvolací soud, a) že obviněný byl trestán pro přestupek krádeže a b) že se ve zkušební době dopustil nového trestného činu ze ziskuchtivosti, neboť podle výnosu o řečené amnestii čl. II. byl onen trest prominut s účinky § 1 zákona o podmíněném odsouzení, a tedy má býti pokládáno za to, že amnestovaný nebyl pro tento čin odsouzen, nový trestný čin pak, jenž jest předmětem nynějšího odsouzení, nebyl spáchán ve zkušební době, nýbrž ještě před činem, na nějž se amnestie vztahuje. Poněvadž odvolací soud ony nesprávné okolnosti uvádí na odůvodnění výroku, že podmíněné odsouzení obviněnému přiznáno býti nemohlo, má patrně na zřeteli ustanovení §§ 2 a 6 zákona čís. 562/19, třebaže se jich výslovně nedovolává. Ustanovení těch užil však odvolací soud, jak plyne z toho, co předesláno, neprávem. Důvody odvolacího rozsudku uvádějí ovšem také, že nelze očekávati, že obžalovaný bez výkonu trestu povede pořádný život, než tato věta jest v tak úzké spojitosti s větou předcházející, obsahující ony nesprávnosti, že nelze — zejména vzhledem ke slovu »takže« předvěti a závěti spojující — pochybovati o tom, že podkladem úsudku, že nelze očekávati, že obviněný bez výkonu trestu povede řádný život, jsou právě a jen ony nesprávné okolnosti. Tím však stává se vratkým i výrok sám i kdyby jej bylo posuzovati podle § 1 zák. čís. 562/19. Bylo proto o zmateční stížnosti podle § 33 tr. ř. na záštitu zákona podle § 292 a 479 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 3597.

Zmateční stížnosti na záštitu zákona nelze použití proti jakémukoli nesprávnému názoru trestního soudu vyslovenému při některém jeho soudním úkonu k jeho odůvodnění, nýbrž jen tehdy, měl-li tento právně pochybený názor v zápětí skutečně i nesprávnost výroku nebo postupu soudu.

Návrh na potrestání nestal se až po uplynutí lhůty § 530 tr. zák., byla-li ve lhůtě podána obžaloba pro výrok »drzý« lhář a po lhůtě učiněn návrh na odsouzení pro výrok »sprostý« lhář.

Lhářem jest, kdo vědomě mluví nepravdu; v běžné mluvě lidí průměrné duševní úrovně zaměňuje se však slovo »lež« se slovem »nepravda«; jde o obvinění z opovržlivé vlastnosti ve smyslu § 491 tr. zák., byl-li kdo označen za lháře v onom smyslu.

K odsouzení pro výrok »lhář« nestačí průkaz objektivní nepravdivosti výroku, nýbrž jest třeba dokázati, že pachatel nepravdu pronesl vědomě.